

בארי שרה(אידלסון) ומיכאל*

הגיעו לעפרות ב- 1927, מיכאל בתפקיד מורה ושרה כגננת. בארי למד במחזור הראשון של הסמינר למורים בירושלים, כמוהו כמורי אותה תקופה אשר ראו בעבודתם, כעוסקים בקודש, לתנך את בני הדור לציונות, אהבת הארץ ולהכרה לאומית. מיכאל הרבה לטייל עם תלמידיו בסביבה המבוכת באתרים היסטוריים -נבי סמואל, גבעון, הרמה ועוד. תמיד הסביר לנו שהכרת הארץ והסביבה חשובה לביטחוננו של הישוב. הוא ראה בתפקידו שליחות. בשבתות היה אוסף אותנו, הילדים, היינו יוצאים מחוץ למושב, בין הסלעים שם היה קורא מסיפורי ביאליק, מספר על חיי היהודים בגולה, הסיפורים "מאחורי הגדר", החצוצרה שהתביישה ועוד... בארי היה יושב בערבים ומתרגם לעברית ספרי לימוד, עדין לא היו ספרי לימוד בעברית באותם הימים. מיכאל היה נתון כל כולו להוראה ולחינוך ובמתח בו חיו חברי המושב, חוסר מים, בעיות בטחון, קשיי הפרנסה, נידמה היה לו שבמושב לא מעריכים את מסירתו ומאמציו. לכן לאחר כ-7 שנות הוראה עזב את המושב ועבר ללמד בבית חנן. אנו תלמידיו הערכנו אותו והרגשנו כי הוא עיצב את אופיינו הפרטי והחברתי והשפעתו עלינו הורגשה גם בבגרותנו.

(נכתב ע"י מיכה לוז)

